

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

CAPVT VI.

Anno 1245. VValdemaro mortuo, S. Ericus VValdemari secundi natus maximus filius, contra voluntatem Patris Rex Dania 83. creatus est, à Fratris satellitibus securi cæsus, & in flumine Sliæ prope Slesuicum proiectus, interijt Anno C. 1244. (Baron. 1251.) Regni verò sui anno 9. quem nondum expleuerat. Loges Regni Danici, iussu Regis Christiani IV. per Generosum, Strenuum ac Nobilissimum D. Cancellarium Christianum Frijs, Hereditarium in Kragerup Equitem auratum, ceterosq; Regni procures, Illustres ac splendidissimos Equites anno C. 1621. renouatas, promulgauit, anno 1244. Slesuico ubi sepultus, Ringstedium translatus anno 1257. Filia ei fuerunt, Iuditha & Agnes factæ Moniales, Ingelburg Magno Regi Norrvegiæ, & Sophia VValdemaro Regi Sueciæ nuptæ.

ABEL alter VValdemari secundi Filius S. Erici Frater, Anno 1232. Dux Slesuicensis creatus est, cuius etiam meminit Ius Danicum in proæmio, Slesuici aulam & domicilium habuit. Anno 1237. Dux Abel Filiam Comitissæ Adolphi de Schorvenburg duxit uxorem 7. Calend. Maij. Tandem post perpetratum fratricidium Rex Dania 84. Anno 1250. creatus, à Erisijs vero Eiderstadiensibus interfectus, Anno 1252. Slesvrigæ in templo Cathedrali sepultus, exinde in syluam Poele translatus. Monialibus Slesuicensibus priuilegia dedit. Vxor Mechtildis Holsatiæ Comes, ex qua tres Filios suscepit, VValdemarum Ducem Slesuicensem sanctum, &c. Ericum Ducem Slesuicensem sextum &c. (de quibus postea,) Abelem qui in pueritia Obijt, Svveinburgi sepultus, Anno 1270.

WALDEMARO igitur rebus humanis exempto, Ericus Filius eius natus maximus, in regni Imperio ac administratione successit. Abel autem Patris iudicio ac voluntate fretus ac confisus, Fratri Erico se anteponi

teponi debuisse existimabat. Ideoq; Ericū, se posthabito, contra decretum ac voluntatem Patris Regem electum ac designatum sibiq; Prælatum, indigne ferebat. Quam ob rem, Erici imperium, initio graues motus exceperunt. Nam Adolphi Comitis Holsatiæ, eius, qui Monasterium ingressus erat, Filiam, Abel in matrimonio habebat. Quocirca Ioanne & Gerhardo, affinibus, Comitibus Holsatiæ fretus, rem armis tentare constituerat. Manu itaq; militum ex suis & exteris collecta, Regē oppugnare decreuit; Huic affines subsidio veniunt. Rex Ericus videns se peti, amicorum auxilio stipatus, ditionem Comitis Ioannis ingressus, eam diripuit. Ibi tum, à Gunzelino Comite Sverinensi, quo Rex familiarissime utebatur, vrbs *Oldesloum* capta est. Holsati, qui in præsidijs & munitionibus erant, ditionis suæ defendendæ causa, partim occisi, partim capti, alij, quo vitæ suæ consulerent, fuga elapsi sunt. Quo tempore Ducatui & Episcopatui, damnum maximū illatum, Ecclesiæq; Slesuicensis grauiter afflicta fuit, cui tamen in damni accepti compensationem, Abel postea, pace facta, bona quædam & prædia in *Iarnvitho*, largitus est. Quam donationem postea, Ericus Rex, Abelis Fratrueis, Ecclesiæ Slesuicensi, confirmauit: vt ex literis ea de re datis constat.

ERICVS Dei Gratia, Danorum Slauorumq; Rex Christophori Filius, omnibus præsens scriptum cernentibus salutem. Quia Patruus noster Abel, quondam Rex Danorum, Ecclesiæ B. Petri, pro damnis, quæ Rex Ericus, bonæ memoriæ, eidem Ecclesiæ, tempore Belli intulit, possessiones quasdam in *Iarnvith* contulit, & Scotauit, iure perpetuo possidendas. Nos Indemnitati omnium Ecclesiarum Regni nostri intendere cupientes, Scotationem à dicto Patruo nostro Abel ratam habemus & acceptam. In cuius rei testimonium, præsentis literas sigillo nostro fecimus roborari. Datum Rostoch A.D. 1259. Idus Octob. 8. in præsentia Domine Regine.

Quæ

Quæ tamen donata ac concessa Ecclesiæ dona ac prædia, viliora & minora extiterunt, quam vt damnum datū & acceptum, posterius annos plures deinceps inde sarcire, ac compensare potuerint. Quibus rebus effectum est, vt omnium animi in Abelem propenderent: tam metu discriminis & periculi, in quo versarentur, quam propter summam crudelitatem, quam Erici milites exercuissent. Tantus enim omnes terror inuaserat, vt ex subditis, multi innocentes fugerent, suppliciorum & tormentorum, quibus vexarentur, euitandorum causa: multi etiam supplices Regi facti sese dederent, & fide data promitterent, se in officio permansuros & imperata facturos esse. Tandem Ericus & Abel, amicorum interuentu reconciliati fuerunt, subditis id obnixè petentibus, vt qui Ditionem & Agros vastari, & Diuina Humanaq; misceri viderent. Itaque metu coacti, pacis leges ab eo, qui victor esset, acceperunt. Rex ericus, qui *Diuum Venceslaum* coleret, (is Bohemiæ fuerat, & à fratre suo interemptus in numerum Diuorum relatus erat) nocte intempesta, vidit sibi *Venceslaum* astantem, hæc verba effari. *Bono animo esto Erice frater, Ego tibi adsum, quem colis & honoras, tibiq; nuncium affero, te eodem mortis genere sublatum iri, quo Ego occubui: interim tamen Cœnobium te extruere iubeo.* Cuius monitis & verbis obsecutus, Cœnobium in terra *Reualienfi* ædificare cœpit. Quod tamen non exædificauit. Nam antequam id ad exitum perduceret, è vita sublatus est. Ericus, qui illud *Venceslai* vaticinium ferè susq; deq; habebat, vt qui Regnum iam satis pacatum ac confirmatum se habere existimaret, ab hostibus nihil sibi quicquam mali timebat, omninoque sibi persuasum habebat, vaticinium impleri non posse, priusquam Cœnobium ædificasset. Quare in eo ædifi-

cando

cando procrastinare, & diem ex die ducere cœpit: sed & à fratre nihil sibi metuendum existimabat, quod anno superiori reconciliati, omnem ex animo dissensionum memoriam deleuissent, simultatesque deposuissent, quarum ne scintillam quidem superesse putabat: idq; ex eo colligitur, quod Fratrem Ericum paulò post inuiseret, & Slesuicum contenderet, cum eo sese exhilaraturus. Quem venientem Abel humanissimè excepit, odio quod adhuc in visceribus hærebat, abscondito ac dissimulato, quod vsque adeo radices egerat, vt Abel, qui Regni cupiditate flagraret, vitam sibi acerbam existimaret, nisi Fratrem sustulisset, quippe qui Regni causa iusq; fasque violare non dubitaret. Cum autem multis colloquijs tempus fallerent, & Rex Ericus ludum latrunculorum, seu vt vulgus appellat, *Scachorum*, cum Nobili quodam luderet, nihil mali suspicans, ecce de improviso Abelis satellites, Regem Slesuici inuadunt, captumque in lembum vel nauiculam conijciunt, & *Slia* flumine vecti, cum ad eum locum, vbi minima est fluminis latitudo & traiectus breuissimus vulgò *zum Sunde*, peruenissent, Danus quidam *Lago*, vnus ex Regis satellitibus, qui Regem maximè oderat, ac de eo interficiendo mandatum habebat, in hæc verba prorupit, *Scito inquit, ô Rex, tibi statim moriendum esse. Cui Rex; Id ego pro certo habebam, vbi in tuas manus incideram, interim tamen, hoc vnum peto, vt mihi Sacerdos concedatur, cui peccata mea confitear, priusquam mortem hanc funestam oppetam. Qui cum accersitus esset, Rex delicta confessus, & absolutus fuit, vt virum Christianum decebat, qui animæ suæ æternum consulere volebat. Ibi tum Rex, præsiebat mihi animus, me à fratre meo interfectum iri, interim tamen mortem tam præmaturam & præproperam non expectabam: peccata & delicta quidem*

R

mea,

mea, eiusmodi mortem meruerunt, idq³ fateor, sed Fratrem meum Abelem, nisi ad meliorem frugem sese receperit & resipuerit, idem Exitus & quidem huic non dissimilis manet. Vaticinium Regis morituri, verissimum fuisse, mors Abelis comprobavit. Rex autem Ericus in lacu Sliæ prope Slesuicum eo ipso tempore, securi in naui percussus animam exhalavit, interim tamen ei caput præcisum non fuit. Cadaver exanime saxo affixum in flumen Sliam iniectum est, quod tamen paulò post è fundo emerit, & supernatare visum, & appulsum ad Ripam Sliæ, eo in loco, vbi in eius rei memoriam, *Crucem ligneam*, posteri collocarant, inuentum fuit. Quæ crux adhuc Patrum nostrorum memoria, in prato illo ad ripam stetit, licet nunc collapsa & diruta sit: inde corpus Slesuicum translatum, & in templo *Dini Petri* prope chorum sepulturæ traditum fuit. Effigies Regis ex ligno facta, adhuc extat in domo capitulari, cuius hæc est species: Vir corona redimitus, facie pallida & lurida, capillis passis, barba nigra, manibus & pedibus constrictus & colligatus, tunica oblonga & ad talos vsque demissa, calceis acutis & cornutis, prout eo tempore mos fuit, baltheo autem aureo per medium pallæ talaris infra lumbos cinctus: sed & compedes, quibus Rex colligatus fuit, adhuc extant: quas etiam nobis pueris exhibuerunt & monstrarunt. Pro certo etiam refertur, dum funus adueheretur & efferretur, omnes campanas, sonum nullo pulsante, edidisse. Piscatores etiam Slesuicenses, eo in loco, vbi Ericus in flumen iniectus esset, sæpe candelas cæruleas ardentes, aspectu horridas vidisse, maiores nostri memoria proditum dixerunt. Corpus autem Erici multis post annis clam subtractum, & in Daniam Ringstedium translatum & perductum esse ferunt, vnde & Antiquitas pia ac veneranda

randa Regem hunc admodum pium ac deuotum, iniustaq; cæde peremptum, ac in Diuorum numerum relatum, summo cum honore ac veneratione coluerunt ac celebrarunt. Brachium eius Slesuici retentum, precibusq; nostrorum impetrarum esse, idque adhuc ibi extare, certissima & constantissima fama est: quod ab Ecclesia olim in tanto honore ac veneratione fuit habitum, vt Monachi mendicantes illud vbique circumferrent, ac populo spectandum exhiberent, additis precibus & promissione proposita, vt si quis in Dei honorem ac gloriam, Ecclesiæ ædificationem ac ornamentum, & B. Erici piam recordationem, suam liberalitatem ac beneficentiam opere demonstraturus esset, ipsum vicissim propter Christi meritum, & B. Erici suffragium ac intercessionem, poenarum indulgentiam, & dignam in cœlis mercedem, recepturum esse. Cuius ostensi brachij reliquias, tanto honore ac reuerentia populus est prosecutus, vt eius beneficio, tantum æris ac pecuniæ collegerint, quo ambitus templi Slesuicensis amplissimus ac ornatissimus exstructus & ædificatus fuit. Cædis autem huius tragicæ ac lugubris conscij & aucthores, tragicos exitus habuerunt. *Lago* author cædis in Holsatia inter ludendum confoditur, *Hermannus Kenckhyverderus* Nobilis miles, qui cum Rege, dum caperetur, luderet, delicti & criminis alicuius insimulatus, à rusticis fossoribus interficitur. Iusto Dei iudicio condignam meritorum suorum mercedem retulerunt, sanguinemq; iniuste effusum sanguinis profusione luerunt. Eodẽ anno, quo Ericus rebus humanis exemptus esset, Ioânes Comes Holsatiæ, cladis acceptæ (de qua supra,) memor, vt Abelẽ ad Regnũ Daniæ cueheret, ope & auxilio Archiep. Bremensis, & auunculi Simonis Electi Paderbornensis, collecta militum

R 2

manu

manu in Daniam expeditionem fecit, & arcem Rendesburgum, quam Rex Ericus munierat & præsidio firmauerat, oppugnare cœpit: sed cum ad diem *Laurentij*, de Erico interfecto, rumor allatus & vulgatus esset, quem etiam paulò post rei veritas comproba-
uit, Ioannes ab expugnatione iterum recessit.

C A P V T VII.

*Sacrilegâ cum tecta manu Mars sacra profanat,
Eschillus populum dogmata sacra docet.
Sed Deus est vindex scelerum, nam milite cæso
Rex bello captus, vincula dura gerit.*

A. C. 1257.

ANNO 1250. Eschillus, Natione Danus, Dei & Apostolicæ sedis gratia. Episcopus Slesuicensis designatus & confirmatus fuit. Hic in choro Slesuicensi sepultus est, ea parte, quæ ad austrum vergit, non procul à valuis ante Cathedram Episcopi, vbi nomen eius solum incisum atque insculptum inuenitur.

Hac tempestate Abel fratricida, Rex Daniæ 48. creatus, vt cædem ac parricidium commissum, aliqua ratione expiaret, & pietatem præ se ferret, Virginibus Deo dicatis, vel Religiosis, quæ in Cœnobio Slesuici *Diui Ioannis* commorantur, priuilegia & immunitatem donauit, vt Coloni cœnobij ab omnibus exactionibus immunes sint ac liberi, & ne illorum quiscquam Regiæ Iurisdictioni, subiectus esset, aut seruitia præstare cogeretur, nisi id Patriæ salus & commune periculum flagitaret, quod ad eius defensionem, hostem